



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 2515/2021
01.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Јелице Бојанић Керкез и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Јасмина Белић, адвокат из ..., против тужене Предшколске установе „Бошко Буха“ из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 703/21 од 09.04.2021. године, у седници од 01.12.2021. године, донео је:

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 703/21 од 09.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3500/19 од 29.10.2020. године ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да јој тужени исплати неисплаћене трошкове за исхрану у току рада за период од 01.08.2016. године до 30.06.2017. године у појединачним месечним износима наведеним изреком са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован евентуални тужбени захтев да јој тужени на име неисплаћених трошкова за исхрану у току рада за период од 01.10.2016. године до 30.06.2017. године исплати 57.316,58 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован евентуални тужбени захтев да се тужени обавезе да тужили накнади трошкове регреса за коришћење годишњег одмора за 2016. годину у износу од 26.509,08 динара са законском затезном каматом од 01.01.2017. године до исплате. Ставом четвртим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 703/21 од 09.04.2021. године ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиле да јој тужени накнади трошкове другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. важећег Закона о парничном поступку – ЗПП. Нижестепене пресуде донете су у складу са правним схватањем Врховног касационог суда израженим у одлукама по истом чињеничном и правном основу, да се запосленима у предшколским и другим установама, чији је оснивач Република Србија, Аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе, плата, накнаде и друга примања уређују у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ број 34/01 ... 21/16 и др.), којим је у члану 2. прописано да се плата изабраних и именованих постављених лица и запослених уређује на основу основице за обрачун плате, коефицијента додатка на плату и обавеза коју запослени плаћа по основу пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање, а одредбом члана 4. истог закона прописано је да коефицијент изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему и да садржи додаток на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Право запосленог на накнаду трошкова за исхрану у току рада или регрес за коришћење годишњег одмора, прописаних чланом 118. Закона о раду, реализовано је као саставни део коефицијента радног места сваког запосленог, у ком случају се не обрачунава, нити исплаћује као посебна накнада. Оваквим законодавним решењем, ни на који начин се не умањује право запосленог на основну зараду у висини минималне зараде, гарантоване чланом 111. Закона о раду. Другачији став суда, изнет у одлуци на коју се указује у ревизији, није утицао на промену иначе јединственог правног става овог суда по том питању, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 05.11.2019. године, а вредност предмета спора је 83.825,65 динара.

С обзиром да наведена вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра као ревизијског цензуса из члана 403. став 3. ЗПП, то ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић